

החיים נה לא חקת קילאק

חרקירי בפרוטקציה

כשסייר שלום כהן במזרח הרחוק, ביקר גם במעוזו של צ'אנג-קאי-שיק בפורמוזה. באותה הזדמנות קנה שם למזכרת שתי חרבות סיניות, נתונות בנדוני עץ מגולפים. מאחר ושלום כהן עשה את דרכו ב' אחרי, שלח את החרבות לתוו, כדי שלא יכבידו על המטען המוגבל שהוא רשאי לשאת עמו. כך קרה, שרק כעבור חודשים מספר, לאחר שכבר חזר ושכח מכל העניין, קיבל הודעה מחברת התעופה, שנתקבלה חבילה על שמו ושיואיל לקבלה בשהר התעופה בלוד, במחלקת המכס. כשהגיע למכס בלוד, פתח הפקיד את החבילה בנוכחותו ושלק ממנה שתי חרבות

עונת האבטיחים

גוסטב קוהלר, פקיד ראשי בחברת ביי טוח, הלך לשוקי-הכרמל לקנות אבטיח. הלך והגיע לפינת רחוב רמב"ם ומצא שם ערימה של אבטיחים על הארץ ולידם, מוכר שחום, הצועק בקולי קולות: "אבטיחים! אבטיחים באחריות! באחריות!" האבטיחים? ענה לו המוכר, כזוה חצי לירה קילו, אבטיח על הסכין, באחריות. שאל גוסטב קוהלר כמה עולה בלי אחריות? ענה לו המוכר, שבלי אחריות זה ארבעים וחמישה גרוש. חכך גוסטב קוהלר בדעתו ובסוף החליט שיותר כדאי לקנות אבטיח באחריות, אפי'

ישאו אותם לשום מקום ולא יהרגו בהם אנשים זרים (על חוקירי לא דובר), וכעבור עוד כמה ימים, הועבר המטען המסוכן מ' המטה הארצי למכס ומהמכס שוב למטה ה' ארצי ומשם לידו של כהן. והתברר שאף אחד לא מת מזה. אף על פי ששלום כהן בכל זאת נשא את החרבות מהמטה ה' ארצי של המשטרה אליו הביתה.

לחיי הסובל שבדרך

שלום לך, מר סובלן. הרשה לי לכרך אותך על הכבוד שנפל בחלקך להיות מגורש עלידי חבורה של מלחכי-פיניקה שכל דאגתם נתונה לזרם הדולרים שלא ייפסק ואשר מוכנים להק'

אמר לו הסמל (לאחר שעיין בתקנות), ש' דבר זה אינו בסמכותו ועליו לפנות למש' רדיהפנים של מקום מגוריו ולקבל שם רשיון להוצאת החרבות הסיניות. בהתאם לחוק לתיקון פקודת נשק חם וכלי יריה. נסע שלום למשרד-הפנים בפתח-תקפה, וביקש רשיון להוצאת החרבות. אמר לו הפקיד, שהוא ממונה אמנם על הוצאת רשיונות לנשק חם וכלי יריה, אבל חרבות זה לא כלי יריה ולא נשק חם ושלה אותו למשטרת פתח-תקפה. אחרי שחיכה שעתיים לבואו של הקצין במשטרת פתח-תקפה, נאמר לו, שאומנם אפשר להעניק לו רשיון, אבל קודם צרי' כיס לראות את החרבות ולכן הכי טוב אם יפנה למשטרת שדה-התעופה לוד, שיראו שם את החרבות במקום. "אבל כבר הייתי שם..."

החרב הסינית מפורמוזה עם להב 49 סנטימטר ונדן עץ מגולף

ריב על מנחת-הממון הזה לא רק את ה' כבוד העצמי שעוד נותר להם, אלא גם את כבודם העצמי של נתיניהם.

בתור אדם ישר וחף מפשע, אין לך מושג איזו טובה עשו לך כשלא נתנו לך לחיות במחיצתנו. אילו היית גנב או מועל, סמוך שהיו משאירים אותך כאן או לפחות נות' גים לך סיכוי למשפט הוגן. אילו היית עדי' שקר, היית אפילו זוכה להשתתפות הממ' שלה בהוצאות הגנתך בסך של 5000 לירות. כיוון שאתה לא זה ולא זה, אין לך באמת מקום בינינו, והיית עושה יותר טוב לו היית בוחר לך את קוביה, או כל ארץ נאורה אחרת. אני מבין, אומנם, שהשקפך תיך הצינוניות הינחו אותך דחקא למדינת היהודים, אבל מה לעשות? את עובדות ה' חיים לומדים רק מגטיון.

"אין דבר," אמר הקצין, "תחזור לשם עוד פעם ותגיד להם ששלח אותך הקצין זה וזה מפתח-תקפה וזה כבר יריה בסדר." חזר שלום כהן למשטרת לוד ופגש שוב את הסמל. "זה לא שייך אלי!" אמר הסמל, "זה שייך למשרד הפנים."

אף-על-פי שזה לא היה ענייני, עשה ה' סמל מחאה לפנים משורת-הדין וצילצל ב' עצמו אל הלישכה המחוזית של משרד ה' פנים. טילפן, ואמר לו שם שצריכים לבדוק את זה. בדקו ומצאו, שמשדר הפנים ממונה רק על כלי יריה ונשק חם ועל חרבות חלה פקודה אחרת בכלל, פקודת הנציב העליון, האומרת, שאסור לשאת פגיון יותר מ'20 סנטימטר אורך, מחוץ לשטחים מסויימים בנגב.

סיניות, נתונות בנדוני עץ מגולפים. מיד הוציא הפקיד אמת מידה, מדד את להבי החרבות ומצא שאורך הלהב הוא 38 סנטי' מטר והלהב השני 49 סנטימטר. על זה התכרכמו פניו והוא אמר לשלום שהוא מצטער מאוד, אבל לפי דבר המלך במו' עזתו ועוד כמה תקנות של הנציב העליון לארץ-ישראל, שתוקפם הוארך ופורסם ב' עתון הרשמי, אין ביכולתו לשחרר את החרבות מהמכס ללא אישור משטרת יש' ראל, והפנה את כהן לתחנת המשטרה ב' לוד.

בהגיע שלום כהן למשטרת לוד וביקש אישור לשחרור החרבות הסיניות מהמכס,

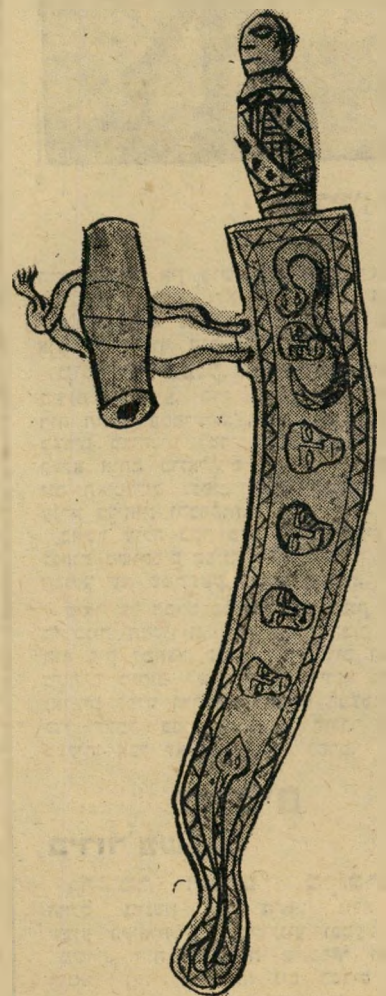
כיוון סמל המשטרה רצה באמת לעזור, חשב וחשב וגילה לבסוף שפקודת הנציב העליון אוסרת לשאת פגיון. אבל אינה אוסרת להחזיק פגיון. ומיד שאל את כהן אם הוא רוצה לשאת את החרבות או ל' החזיק? "חס ושלום!" אמר שלום כהן. "רק להחזיק?" "אם ככה," אמר הסמל, "נעביר את זה ליועץ המשפטי של המשדר, שביצע את דעתו."

אחרי שחיכה כמה ימים להבעת דעתו של היועץ המשפטי, פקעה סבלנותו של כהן והוא טילפן עוד פעם למשטרת לוד. הסמל היה גם הפעם נחמד ונכון לעזור, אבל מה לעשות כשהבעיה מסובכת ועדיין מתייעצים. ככה התייעצו עוד כמה ימים ובסוף הודיעו בתרועת ניצחון, שהגיע הסוף להתייעצות ואין למשטרה כל התנג' דות שיחזיק את החרבות הסיניות אצלו בבית.

כאשר שמע שלום כהן את זה, קפץ מעורו מרוב שמחה, ורצה למהר ולהגייץ ללוד, כדי לקחת את החרבות. "זה לא! ברגע שאתה לוקח את החרבות מלוד ולוקח אותן הביתה, זה כבר נקרא לשאת. וזה אסור, מפני שהחרבות ארוכות מ'20 סנטימטר."

אז מה לעשות? "גנה לז'9 והם יגידו לך מה לעשות." כאן פקעה סבלנותו של כהן והוא צילצל לניצב בן-ישי, דובר המשטרה, וסיפר לו את הסיפור ושאמרו לו עכשיו לפנות למחלקה לזיהוי פלילי, כדי שהם יחליטו כיצד יעביר את החרבות מלוד לפתח תקפה, מבלי שיואשם בנשיאת פגיון ש' אורכו יותר מ'20 סנטימטר.

"מז'פ?" התפלא דובר המשטרה, "מה זה שייך למוז'פ? אתה יודע מה? תן לי לטפל בזה ואני כבר אודיע לך." ברגע שנכנסה מכונת הפרוטקציה לטפל בעניין התחיל כל העסק לזוז וכעבור כמה ימים כבר ביקשו מכהן לשלוח הצהרה למנהל המכס, בה הוא מתחייב שהחרבות הסיניות רק יוחזקו בבית כמוכרת ולא

וזה הקטן הוא בן 38 ס"מ בלבד

לו אם הפרמיה של חמישה גרוש לקילו היא פרמיה גדולה מאוד, הרבה יותר גדול' לה מממוצע הסיכון. כיוון שהחליט, בחר לו המוכר אבטיח גדול ונאה, ששקל 4 קילו. שילם לו גוסטב קוהלר את שתי ה' לירות ולקח את האבטיח הביתה; ואף-על-פי שהמוכר הפציר בו לפתוח את ה' אבטיח על הסכין במקום, לא הסכים. "מוטב לי," אמר גוסטב קוהלר, "לפתוח את ה' אבטיח בבית, מפני שהוא עלול להתקלקל בדרך."

כשהגיע הביתה, פתח גוסטב קוהלר מיד את האבטיח ומצא אותו שהוא ררוד ולא אדום וטעמו חמצמצ. "אינך יודע לקנות אבטיחים!" צעקה עליו אשתו. "לשלוח אותך לשוק, זה כמו לזרוק את הכסף ליב!" אבל גוסטב חיך, ואמר שלמולו הטוב קנה את האבטיח באחריות ואם האבטיח לא בסדר, יקבל את כל הכסף חזרה.

חזר גוסטב קוהלר עם האבטיח לשוק-הכרמל, הלך למוכר האבטיחים בפינת רחוב רמב"ם ואמר לו שיחזיר את הכסף, מפני שהאבטיח לא טוב. אבל המוכר, במקום להחזיר את הכסף, צחק לו בפנים ושלח אותו לכל הרוחות יחד עם האבטיח. "אבל קניתי אצלך את האבטיח באחריות, ואפילו שילמתי לך חמישה גרוש לקילו בשביל הפרמיה?"

"או לך לכל הרוחות יחד עם הפרמיה!" אבל גוסטב קוהלר, פקיד ראשי בחברת ביטוח, לא הלך לכל הרוחות, אלא לעורך-דין והגיש תביעה משפטית נגד מוכר ה' אבטיחים, על שלא עמד בהתחייבות ה' אחריות.

שנה וחצי חיכה משפטו של גוסטב קוהל' לר תורו וכל הזמן היה האבטיח, שכעת כבר לא נקרא אבטיח, אלא קורפוט ד'ליקטי, מונח במשמרת ומעלה עובש.

כאשר הגיע תורו של המשפט, הופיע מוכר האבטיחים לבית-הדין בלחיית פרקליט משלו וטען להר'ם, והשוטפ, בהתאם ל' מסורת המקודשת של בתי-המשפט, דחה את המשך הדיון לשמיעת העדים.

בסופו של עניין נדחתה תביעתו של גוס' טב קוהלר ומוכר האבטיחים יצא זכאי, כיוון שלא הוכח מעל לכל ספק, שה' אבטיח הוררוד והחמצמצ הוא הוא האבטיח שעבורו שולמה פרמיית הביטוח באחריות, בסך של חמישה גרוש לקילו.

בפסק דינו המנומק, ציין השופט, שאור' חים הקונים אבטיחים באחריות, רצוי להם שיקבלו פוליסה כתוב ויחתימו בהותמת נוסטריון ציבורי. כי לא מספיק לעשות צדק - הצדק צריך גם להיראות ולהיטעם.

הרופא והשרברב

בשעה ארבע לפנות בוקר התפוצץ צינור המים אצל דוקטור הושפיץ, והמים שנזלו מהצינור המפוצץ שטפו את הדירה. בתוך תוניו לעורו עמד הדוקטור האומלל בתוך בריכת מים ועשה מאמצים נואשים להציל את הרהיטים.

"מה לעשות? מה לעשות?" ילל הדוק' טור הנכבד.

"תרים את השפופרת וצלצל לאינסטל' טור!" אמרה אשתו.

"לאינסטלטור? עכשיו? בשעה זו? באמ' צע הלילה?"

"מה יש? כשהאינסטלטור צריך אותך, הוא לא מצלצל?"

כיוון שהיה הגיון בדברי האשה, הרים הדוקטור את השפופרת של הטלפון וצלצל לאינסטלטור.

"מי שם?" נשמע קול רחי שינה מהצד השני.

"זה דוקטור הושפיץ. תבוא מהר אלינו, מפני שהתפוצץ הצינור במטבח וכל הדירה מלאה מים ואני לא יודע מה לעשות ב' מצב כזה!"

"זה שום דבר," הרגיע אותו האינסטל' טור, "שים לתוך הצינור המפוצץ שתי טבליות אספרין וכהך קצת. אם זה לא יע' זור, צלצל אלי שוב ואני אגש לטיפול בתשע וחצי."

כה אמר טוסבראהינדי

אכול ושתה כי מחר כבר לא נקבל תוספת יוקר.

מאסו 11037